

บทนำ

ดวงตาสีเขียวเข้มตั้งพื้นผิวของทะเลสาบน้ำลึกสีมรกตดูงามที่ทอดมองลงไปยังพื้นราบเบื้องล่างของยอดเขาสูงมีรอยปวดร้าวลึกผสมกับความปั่นป่วนดูจพายุที่โหมกระหน่ำด้วยแรงอารมณ์ ริมฝีปากบางที่เผยน้อยๆ สันระริก มือเล็กๆ ทั้งสองที่แนบอยู่ข้างลำตัวกำแน่นจนข้อนิ้วซีดเป็นสีขาว

ด้วยไม่มีสิ่งอื่นใดบดบังบนที่สูงจนเสียดเมฆเช่นนี้ ลมตะวันตกซึ่งไร้สิ่งกีดขวางจึงพัดแรง เกลียวอากาศหอบผมยาวสีน้ำตาลอมแดงเข้มที่หยิกเป็นลอนยาวถึงบั้นเอวสะบัดปลิวกระจาย มองดูคล้ายเปลวเพลิงที่ลุกโชน ผมหลายปอยถูกพัดปลิวมาบังใบหน้าและดวงตาจนเจ้าตัวต้องยกมือขึ้นเพื่อปิดออก เมื่อหัตถ์ปอยผมไว้ด้านหลังหูและปล่อยมือลงเช่นเดิมแล้ว ปลายนิ้วกลับมีหยดน้ำใสๆ เลอะเป็นรอยยาว

ร่างสูงโปร่งได้สัดส่วนของหญิงสาววัยสะพรั่ง อุดมด้วยส่วนโค้งเว้าและกล้ามเนื้องดงามของนักเต้นรำ...และนักดาบ...ซึ่งถูกซ่อนอยู่ภายใต้ชุดกระโปรงสีเขียวอ่อนยาวกรอมเท้าและเสื้อคลุมหนาสิ้นสะท้านขณะที่ลมหายใจอ่อนล้าถูกระบายออกมายาวเหยียด เปลือกตาเคลื่อนไหว

ปิดลงซ้าๆ ส่งผลให้มันชนตาแพหนาทที่ทาบลงบนผิวแก้มเปียกชุ่ม
น้ำตาหยดแล้วหยดเล่ารินหลังไม่ขาดสาย ขณะที่เลโอล่าระลึกรู้
ถึงภาพในอดีตที่เคยเกิดขึ้น ณ เบื้องล่างแห่งนี้...เมื่อสิบปีก่อน
...วันแห่งโชคชะตา
...วันที่โลกแสนสงบสุขใบเล็กๆ ของเธอถูกทำลาย
...วันแห่งการพิพาท...จากปลายดาบเบือนเลือดของคนผู้นั้น!

มันเป็นวันที่อากาศอบอุ่นและอ่อนโยนของต้นฤดูใบไม้ผลิ
หลังจากฤดูหนาวอันโหดร้ายยาวนานได้จบสิ้นลง บนท้องฟ้าสีฟ้า
กระจ่างมีเพียงดวงตะวันที่ลอยเด่น ไร้งาของเมฆและหมอกโดยสิ้นเชิง
หิมะละลายจนหมดไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อน พื้นดินที่เคยถูกปกคลุม
ด้วยเกล็ดน้ำแข็งสีขาวพราวระยับถูกแทนที่ด้วยทุ่งหญ้าสีเขียวสด
ประดับด้วยดอกไม้หลากสีบานสะพรั่ง

เลโอล่าที่ขณะนั้นเป็นเพียงเด็กน้อยไร้เดียงสาอายุแปดปี ไม่ได้
ใส่ใจกับความตึงเครียดของเหล่าผู้ใหญ่ในหมู่บ้านมากนัก เธอเห็น
ผู้คนในหมู่บ้านเล็กๆ ติดเขตชายแดนที่เธอเกิดและอาศัยมาตั้งแต่
จำความได้ ต่างเตรียมตัวกันอย่างขะมักเขม้น คล้ายกับว่าจะพากัน
อพยพไปที่ไหนสักแห่ง แม้จะอึดอัดกับการพูดคุยด้วยเสียงกระซิบ
ราวกับทุกคนกำความลับใหญ่หลวงเอาไว้บ้าง แต่ความเยอรัยทำให้
เธอลืมนึกไปหมดสิ้นทันทีที่ได้รวมกลุ่มกับเด็กๆ วัยเดียวกัน เข้า
ไปวิ่งเล่นในทุ่งหญ้า เพลิดเพลินกับดอกไม้ ผีเสื้อ แมลงปอ และ
เหล่านกสีสวยที่ส่งเสียงประสานให้กันจนกลายเป็นเสียงดนตรี

หาก...ยังไม่ทันที่ดวงตะวันจะเคลื่อนขึ้นไปอยู่ตรงศีรษะ
ความสนุกสนานและเสียงหัวเราะกลับถูกกลบลงด้วยเสียงกระแทก
พื้นดินอย่างรวดเร็วของกีบเท้าม้า และเสียงโห่ร้องของเหล่าทหารแห่ง
พระราชาสอโรโซในชุดเสื้อและผ้าคลุมยาวถึงเข่าสีน้ำเงินเข้ม ทับด้วย

เกราะซึ่งทำจากโลหะสีเงินตีเป็นแผ่นบางๆ นำมาซ้อนกันเพื่อปกป้องแผ่นนอกและส่วนหนึ่งของแผ่นหลัง

เลโอล่าและเพื่อนๆ ที่วิ่งกลับมาพร้อมกันไม่สามารถบอกได้ว่า มีทหารจำนวนทั้งหมดกี่คน ในดวงตากลมโตที่เบิกกว้างอย่างตระหนก เห็นเพียงว่าหมู่บ้านเล็กๆ ของเธอถูกทหารเหล่านี้ล้อมเอาไว้ ไม่ต่างอะไรกับกำแพงที่จู่ๆ ก็ผุดขึ้นมาบดบังความสว่างทั้งหมด

ในมือของทหารบางคนถือหอกปลายดาบ บางคนกระชับดาบเล่มโตมัน ศีรษะสวมหมวกโลหะที่ปิดใบหน้าด้านล่างเอาไว้ เหลือให้เห็นเพียงแต่ดวงตา

สำหรับเด็กน้อยอย่างเธอแล้ว ทหารเหล่านี้ไม่ต่างอะไรกับปีศาจที่ผุดขึ้นมาจากรกเลย

‘พ่อจ๋า แม่จ๋า พี่จ๋า’

เธอร้องตะโกนลั่นทันทีที่เห็นทุกคนในครอบครัว ซึ่งต่างยืนถือดาบเอาไว้ในมือคนละเล่ม หันหน้าเผชิญกับกองทัพทหารที่ปิดล้อมอยู่ พร้อมกับขยับจะวิ่งตรงเข้าไปหา ไม่สนใจกับเสียงร้องห้ามปรามราวกับจะขาดใจที่ตั้งขึ้นจากปากของผู้เป็นแม่ที่หันมามองเพราะเสียงเรียกของเธอ

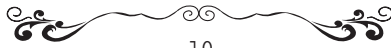
‘อย่าเข้ามา หนีไป วิ่งหนีไป’

‘ไม่ ข้าไม่ยอม’

เลโอล่าร้องตอบอย่างตื้อดิ่ง แต่...ขาสั่นๆ และเท้าเป็ลือยเปล่า พาเธอวิ่งไปได้เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น ร่างเล็กๆ ก็ถูกทหารคนหนึ่งยกลอยขึ้นทั้งตัว เธอสะดุ้งเท้าเตะไปมา ดิ้นรนอย่างสุดแรงแต่ก็ไม่เป็นผลที่แะไปกว่านั้น ดูเหมือนว่าเพื่อนๆ ้วยเดียวกันและเด็กกว่าอีกสามคนก็ถูกจับตัวเอาไว้เช่นกัน

‘ปล่อย ปล่อยข้านะ’

ทหารคนที่จับเธอเอาไว้คำรามด้วยความรำคาญ มือชี้ขึ้นคล้าย

จะพาดลงบนใบหน้า แต่เสียงตวาดก็ก้องเต็มไปด้วยอำนาจกลับตั้ง
ขึ้นก่อน

‘อย่าทำเกินคำสั่งข้า!’

มือใหญ่นั้นจึงลดลง หากลำแขนออกแรงบีบมากขึ้นจนเลโอล่า
หายใจไม่ออก แขนและขาบบางจึงอ่อนเรียวแรง ได้แต่เบิกตาโพล่ง
จ้องไปตรงหน้าเท่านั้น

เสียงเดิมพูดต่อ แต่คราวนี้กลายเป็นเสียงข่มขู่ที่พูดกับคนใน
หมู่บ้าน

‘ข้าได้รับคำสั่งจากพระราชอาชโรให้มากวาดล้างพวกกบฏ
บัดนี้เหล่าทหารของข้าได้ปิดล้อมหมู่บ้านของเจ้าเอาไว้หมดแล้ว ถ้า
หากพวกเจ้ายอมจำนนและตอบสิ่งที่ข้าถามอย่างตรงไปตรงมา ข้าจะ
ไว้ชีวิตพวกเจ้า’

เลโอล่าเห็นหัวหน้าหมู่บ้านซึ่งเป็นลุงแท้ๆ ของเธอแหงนหน้าขึ้น
และหัวเราะกึกก้อง เขาถ่มน้ำลายลงกับพื้นก่อนจะได้ด้วยเสียงเยาะๆ

‘ไว้ชีวิตพวกข้านหรือ พวกข้าไม่ต้องการไว้ชีวิตที่นำอับอายกับ
การเป็นทาสหรือ’

‘ท่านหัวหน้าหมู่บ้าน โปรดตัดสินใจอีกครั้ง’

ความเศร้าสร้อยจางๆ ในน้ำเสียงข่มขู่เวลานั้น ทำให้เลโอล่าหัน
ไปจ้องคนพูดด้วยความสนใจและแปลกใจ เขาเป็นนายทหารคนเดียว
ที่มีพี่สาวสะอาดประดับอยู่ที่ยอดหมวก หมวกที่ปิดป้องใบหน้าด้าน
ล่างทั้งหมดและเงาจากหมวกด้านบนทำให้เธอไม่อาจเห็นใบหน้าของ
เขาได้ ที่เห็นได้ชัดเจนมีเพียงรูปร่างสูงใหญ่ที่นั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้า
สีดำทะมึน ซึ่งเป็นม้าตัวที่ใหญ่ที่สุดเท่านั้น

‘ข้าไม่มีอะไรต้องตัดสินใจอีก จะฆ่าจะแกงก็ทำเถอะ แต่ข้า
ขอเตือนไว้ก่อนเลยว่ามันไม่ได้ง่ายถึงเพียงนั้น’

ทั่วทั้งบริเวณถูกปกคลุมด้วยความเงียบครู่หนึ่ง ทหารสวมหมวก

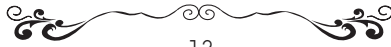
มีฟูลีขาวซึ่งแน่นอนว่าเป็นผู้นำสูงสุดของทหารกลุ่มนี้คล้ายจะถอนใจยาวออกมา ก่อนจะยกมือข้างขวาขึ้นเป็นสัญญาณ ทันทีที่มีोनันตกลงภาพแห่งฝันร้ายก็อุบัติขึ้น

ทหารจำนวนหนึ่งกระจายกำลังล้อมบริเวณหมู่บ้านเอาไว้ห่างๆ เพื่อป้องกันคนในหมู่บ้านหลบหนี ซึ่งผู้คุมของเหล่าเด็กๆ ก็อยู่ในทหารกลุ่มนี้ด้วย ส่วนทหารอีกกลุ่มนำโดยทหารผู้สวมหมวกมีฟูลีขาวนำกำลังเข้าตะลุมบอนกับชาวบ้าน

เลโอล่าเห็นลุงผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้าน พ่อ แม่ พี่ชาย และชาวบ้านทุกคนทุกเพศทุกวัยยกอาวุธเข้าต่อสู้กับทหารอย่างทุลักทุเล เพราะนอกจากทหารจะมีจำนวนมากกว่าแล้ว ยังล้วนเป็นชายฉกรรจ์ซึ่งถูกคัดมาอย่างดี ส่วนคนในหมู่บ้านที่มีฝีมือต่อสู้เฉียบขาดต่อสู้กับทหารได้หัดเทียม มีเพียงเหล่าผู้ชายวัยหนุ่มจนถึงวัยกลางคน ซึ่งนอกจากลุง พ่อ และพี่ชายของเธอเองแล้ว ก็มีอีกเพียงไม่กี่สิบคนเท่านั้นที่เหลือเป็นเพียงผู้หญิงและผู้สูงวัยที่อ่อนด้อยกว่าเหล่าทหารทั้งในด้านพลังกำลังและฝีมือ

ทั้งหมู่บ้านแปรสภาพเป็นสนามรบที่มีเสียงอาวุธกระทบกัน เสียงตะโกนออกคำสั่ง และเสียงกรีดร้องโหยหวนดังสลบกันก็ก้องพื้นดินสีน้ำตาลและผืนหญ้าสีเขียวถูกย้อมด้วยเลือดสีแดงที่สาดซัดกระจายเป็นหย่อมๆ ศพแล้วศพเล่าร่วงหล่นลงบนพื้นไม่ต่างอะไรกับใบไม้ร่วง

เลโอล่าอุทานออกมาอย่างยินดีเมื่อเห็นลุงใช้ดาบฟันลงบนคอของม้าตัวสีดำได้อย่างถนัดถนี่จนร่างของผู้ที่ถูกโยนขึ้นจากหลังม้าตกกระแทกหน้าคว่ำลงกับพื้น น่าเสียดายที่ว่าทหารผู้นั้นกระโดดขึ้นทรงตัวบนปลายเท้าได้เร็วเกินไป พ่อของเธอที่ปรวดเข้ามาจึงฟันถูกใต้ชุดเกราะบริเวณใต้บั้นเอวด้านขวาของเขาเพียงถากๆ ส่งผลให้ลือ

ขาดเป็นทางยาวและมีเลือดออกซิบๆ หลังจากนั้นลุงและพ่อของเธอ
ก็ล้มชายผู้นั้นสองต่อหนึ่ง

แต่...ปะทะกันได้ไม่กี่ดาบ ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นฝีมือ
ก็เห็นได้ชัด ดาบของทหารผู้สวมหมวกประดับพู่สีขาวตัวตึกเข้าที่ลำคอ
ของลุงเธอก่อน และอีกไม่กี่อีตึกต่อมา ก็เสียบทะลุหัวใจของพ่อ

ภาพที่เห็นทำให้เลโอล่ารู้สึกไม่ต่างอะไรกับดาบนั้นที่มทะเลวง
หัวใจของเธอด้วยเช่นกัน เด็กน้อยในยามนั้นพยายามกรีดร้อง แต่
ลำคอกลับตีตันไปหมด จึงไม่มีเสียงหลุดลอดออกมา ภาพแสน
โหดร้ายตรงหน้าพรมัวลงเรื่อยๆ เพราะถูกกลบบังด้วยม่านน้ำตา

การต่อสู้จบลงหลังจากนั้นไม่นาน ด้วยการสังเวชชีตของทหาร
ห้าคน และคนในหมู่บ้านเกือบทั้งหมด เหลือเพียงเลโอล่า เด็กเล็กๆ
อายุต่ำกว่าสิบสองปีประมาณสิบห้าคน และคนแก่อายุเกินหกสิบปีอีก
เจ็ดแปดคนเท่านั้น

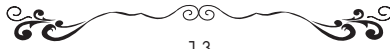
ผู้ที่เหลือชีวิตรอดทั้งหมดถูกมัดและจับมาอยู่รวมกันเป็นกระจุก
มีทหารถือดาบใหญ่ล้อมเอาไว้ ขณะที่ทหารคนอื่นๆ ที่เหลือแบ่งหน้าที่
กันไป บางส่วนช่วยพยาบาลทหารที่บาดเจ็บ อีกส่วนช่วยกันแบกศพ
ของชาวบ้านมารวมกันไว้กองหนึ่ง ทหารที่เสียชีวิตทั้งห้าคนถูกแยกออกไป
ไปบรรจุศพบนหลังม้า

หลังจากที่ทุกอย่างถูกจัดการเรียบร้อย ทหารผู้สวมหมวกประดับ
พู่สีขาวซึ่งเป็นผู้นำของทหารกลุ่มนี้ทั้งหมดก็เดินตรงเข้ามายังบริเวณ
ที่เลโอล่าและคนอื่นๆ ถูกคุมตัวอยู่

‘ท่านคิดจะทำอย่างไรกับเด็กและคนแก่พวกนี้’ ทหารที่ยืนอยู่
ใกล้เขาที่สุดถามด้วยน้ำเสียงกระหึ้นกระหือรือ

‘ข้าคิดจะปล่อยพวกเขาไป’

‘หา! ท่านกำลังล้อเล่นอยู่ใช่หรือไม่’ ทหารอีกคนอุทานอย่าง
ตกใจก่อนจะรีบเสียง เปลี่ยนเป็นเตือนสติด้วยเสียงเครียดขมิ้ม ‘การ

กวาดล้างกบฏจะต้องจัดการให้สิ้นซาก ท่านไม่อาจขัดคำสั่งของ พระราชาฮอเรโซได้'

'ข้าได้ทำตามคำสั่งของพระราชาฮอเรโซแล้ว พวกกบฏถูกล้างหาว จนหมดสิ้น เด็กและคนแก่เหล่านี้ไม่ใช่กบฏ จริงหรือไม่'

คนถูกถามอึกอัก 'พวกมันเป็นเชื้อสายของเหล่ากบฏ'

'และต่างก็เป็นพลเมืองของแคว้นบาลินท์เช่นกัน' ผู้นำทหารแก่ เสียงเรียบ แต่ปิดรอยหม่นหมองเอาไว้ได้ไม่มิด 'ข้าคิดให้ออกาสพวก เขา คนแก่คงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ส่วนเด็กๆ เหล่านี้...ก็เด็กเกินกว่า ที่จะเข้าใจอะไรได้ ข้าหวังอยากให้พวกเขาเติบโตขึ้นมาเป็นพลเมือง ที่ดี'

'ท่านไม่อาจรู้ได้ พวกมันอาจเติบโตมาเป็นกบฏเช่นเดียวกับพ่อ แม่ของพวกมัน' คนหนึ่งพูด

'หรือไม่กี่อาจจะตายเสียหลังจากนี้ไม่กี่วัน' อีกคนเสริม

'ไม่ว่าจะอย่างไร ข้าก็จะไม่สังหารคนเหล่านี้ในวันนี้' เขาตอบ ด้วยเสียงหนักแน่นอย่างคนที่ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว และหันไปบอก ทหารที่ยืนคุมอยู่ 'พวกเราจะออกเดินทางต่อ หลังจากพวกเราไปได้ พักหนึ่ง เจ้าก็ตัดเชือกที่มัดพวกนี้ปล่อยออกเสีย และเดินทางตามมา'

'ครับท่าน'

เหล่าทหารที่ทำหน้าที่เป็นผู้คุมอยู่ตอบอย่างพร้อมเพรียง ผู้นำ ทหารพยักหน้าอย่างพอใจ และเดินจากไปพร้อมผู้ติดตาม และอีก ไม่นานหลังจากนั้น เขาก็นำทหารเกือบทั้งหมดเคลื่อนขบวนจากไป

เลโอล่าได้ยินทหารสองคนที่อยู่ใกล้ที่สุดคุยกันชัดเจน

'ข้านึกแล้วว่าเขายังเด็กและใจอ่อนเกินกว่าที่จะรับหน้าที่สำคัญ อย่างการปราบกบฏได้'

'ข้าก็คิดเช่นนั้น แต่ทำอย่างไรได้ เขาเป็นคนโปรดของพระราชา ฮอเรโซ แกมมีผีมือเก่งกล้า'

‘นี่ก็เพิ่งจะหมู่บ้านแรกเท่านั้น เขาจะทำแบบนี้ทุกหมู่บ้านเลย
อย่างนั้นหรือ’

‘ข้าก็ไม่รู้ พวกเราซึ่งเป็นทหารปลายแถวก็ได้แต่ทำตามคำสั่ง
เท่านั้น’

หลังจากนั้นอีกพักใหญ่ ทหารที่เหลืออยู่ก็จัดการตัดเชือกที่มัด
ทุกคนที่เหลือรอดอยู่ในหมู่บ้านให้ ก่อนจะขึ้นขี่ม้า ออกเดินทางจาก
ไป ทิ้งให้เด็กๆ และคนแก่วิ่งให้กันระงมอยู่ที่เดิม มีเพียงเลโอล่า
เท่านั้นที่ลุกยืนขึ้นและวิ่งไล่ตามทหารเหล่านั้น

แต่เด็กน้อยตามไปได้ไม่ไกลนักก็สะดุดทกล้ม และได้แต่
ทรุดตัวนั่งคุกเข่าลงอยู่กับพื้น ร้องไห้จนน้ำตาแทบจะกลายเป็น
สายเลือด หัวใจดวงจ้อยเต้นแรงด้วยความคั่งแค้นและโศกเศร้า
เลโอล่าได้เห็นกับตาว่าครอบครัวของเธออันประกอบไปด้วยพ่อ แม่
และพี่ชาย รวมถึงคนอื่นๆ ในหมู่บ้านถูกฆ่าอย่างเลือดเย็นอย่างไร
และมันก็ทำให้โลกใบเล็กของเธอถล่มทลายลงทั้งใบ

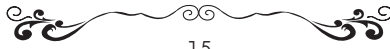
...ไม่มีอ้อมกอดอันอบอุ่นของพ่อแม่ ไม่มีวงแขนแข็งแรงของ
พี่ชายคอยปกป้อง

...ไม่มีเสียงหัวเราะจากคนที่คุ้นเคย ไม่มีหมู่บ้าน ไม่มีบ้าน

...ไม่มีอะไรเหลืออีกต่อไป

เสียงระฆังที่ดังกังวานก้องไกลๆ จากโบสถ์ปลุกเลโอล่าให้ตื่นขึ้น
จากภวังค์แห่งอดีตที่เป็นเสมือนฝันร้าย เธอยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา
ออกลกๆ และเมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ประกายแห่งความมุ่งมั่นและ
เข้มแข็งก็เข้ามาแทนที่ความอ่อนแอในแววตา ฟันขาวสะอาดเรียงเป็น
ระเบียบกัดริมฝีปากกลางแรงจนเลือดหยาดไหล ปลายลิ้นสัมผัสถึงรส
ขมขึ้นนั้นได้อย่างชัดเจน

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดและเช็ดหน้าขึ้น วินาทีนั้นเธอ

สัญญากับตัวเองว่าจะร้องไห้เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อเป็นการไว้อาลัยให้
กับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ที่แห่งนี้เมื่อสิบปีก่อน

ต่อไปนี้จะไม่มีมาร้องไห้อีก จะไม่หลั่งน้ำตาเพราะความทุกข์
จนกว่าจะทำปณิธานที่ตั้งเอาไว้ได้สำเร็จ

...แก้แค้น!

ถึงแม้เลโอล่าจะไม่รู้ว่าทหารสวมหมวกประดับพู่สีขาวยังเป็น
ผู้นำทหารในการสังหารหมู่คนในครอบครัวและคนในหมู่บ้านของเธอ
ครั้งนั้นเป็นใคร...ชื่ออะไร แต่เธอจำสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับตัวเขาได้แม่น

วันนั้น...ตอนที่เขาหันหลังเดินจากไปขณะที่เธอยังถูกมัดรวมอยู่
กับคนอื่น ๆ นั้น เลโอล่าจำได้ชัดเจน...บริเวณที่พ่อของเธอใช้ดาบฟัน
เสื้อผ้าของเขาจนขาด เผยให้เห็นปานสีแดงรูปร่างคล้ายนกกำลังกาง
ปีกบินอยู่บนลำตัวด้านขวาต่ำกว่าระดับเอวเล็กน้อย

ต่อให้เวลาผ่านไปนานถึงสิบปี หรือเวลาจะดำเนินไปอีกนาน
เท่าไร ปานนั้นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และเธอจะต้องหาเขาจนเจอ
ให้ได้ เพื่อที่ว่าจะได้ใช้ดาบแทงทะลุหัวใจ และนำเลือดสดๆ ของเขา
มาสังเวียให้กับคนที่ถูกเขาพรากชีวิตไปบ้าง

...ขอเพียงได้สังหารชายผู้นั้นให้ตายกับมือ เธอยอมแลกได้
ทุกอย่าง!

...ยอมแลก...ไม่ว่าจะเป็นชีวิต หรือจิตวิญญาณ

...เพียงให้เขาได้หลังเลือดจนลมหายใจขาดสะบั้น

...แค่นั้น เธอก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

บทที่ ๖

"เลโอล่า เลโอล่า!"

เสียงเรียกที่ค่อนข้างดังทำให้เจ้าของชื่อสะดุ้งเฮือก ดาบเล่มยาว หล่นลงกับพื้น เสียงของโลหะกระทบผิวพื้นหินอ่อนดังก้อง หญิงสาว กะพริบตาอย่างงงๆ ลมหายใจหอบถี่ หน้าอกซึ่งพันด้วยผ้าสีเขียวอ่อน อย่างหมิ่นเหม่สะท้อนขึ้นลง เหงื่อซึมอยู่บนหน้าผากและหน้าท้อง เปลือยเปล่าแบนราบ ขาเรียวยาวที่คลุมด้วยกระโปรงผ้าพลีลีสีเดียวกับผ้าพันหน้าอกถึงเหนือเข่าสั้นน้อยๆ

"ชะ...ข้า..." เลโอล่าตะกุกตะกัก "...เกิดอะไรขึ้นนั่นหรือดาเซีย"

"เฮอะ" ดาเซียซึ่งอยู่ในชุดแบบเดียวกับเลโอล่าแต่ทำจากผ้า สีเหลืองสดใสกระแทกเสียงในลำคอ ขณะที่ก้มลงเก็บดาบที่ตกอยู่กับพื้นขึ้นมา และส่งให้กับเจ้าของ "ยังจะมีหน้ามาถามอีกว่าเกิดอะไรขึ้น ไหนเจ้าตอบเข้ามาซิว่าตอนนี้เรากำลังทำอะไรอยู่"

"ซ้อมเต็นร่า..."

"ใช่ เรากำลังซ้อมเต็นร่า ไม่ใช่การเต็นร่าธรรมดา แต่เป็นการ เต็นร่าที่ดัดแปลงมาจากการต่อสู้ด้วยดาบ ถึงดาบที่เราใช้อยู่จะถือ